

[Ministeren for nordiske anliggender]

øgede norske olieleverancer samt øgede muligheder for svensk deltagelse i virksomheden på den norske kontinentalsokke. Vi ved, at det ikke har været helt let at få dette samarbejde formaliseret. Bl. a. forliset af den såkaldte Volvo-aftale vidner om, at der har været problemer at overvinde.

Vi må hæfte os ved, at den norske og den svenske statsminister har givet udtryk for, at aftalen ikke er eksklusiv i forhold til de øvrige nordiske lande, og at den ikke må ses som et alternativ til, men som en udbygning af det nordiske samarbejde. Aftalen er således ikke vendt mod noget andet nordisk land, og det er også tilkendegivet klart i selve aftalen, at samarbejdet vil blive udformet med respekt af parternes internationale forpligtelser.

Som hr. Stinus ganske rigtigt nævnte i sin motivering, er det således, at det nordiske samarbejde traditionelt har været præget af, at de fem lande samtidig har truffet beslutning om ensartede foranstaltninger, og denne samarbejdsform, som jo fortsætter, har vist sin meget store værdi på en lang række områder. Det er også rigtigt, som hr. Stinus anførte, at jeg på vegne af de nordiske samarbejdsministre i den tale, jeg holdt på Nordisk Råds session i København i år, gjorde opmærksom på, at der kan være centrale samarbejdsområder, hvor interesser umiddelbart deles af nogle, men ikke på samme tidspunkt af alle de nordiske lande, og på de områder kan aftaler kun træffes, når fælles interesser og fælles fordele er til stede. Det er da klart, at det kan være hensigtsmæssigt, at samarbejdet indledes mellem de lande, hvor interesserne på det pågældende tidspunkt er sammenfaldende, og det er lige så klart, at sådanne aftaler kan føre til, og at det er ønskeligt, at de fører til udvidede aftaler mellem samtlige de nordiske lande, når sammenfaldende interesser foreligger.

De to protokoller om udveksling af henholdsvis olie og elkraft, der er knyttet til den norsk-svenske aftale, er et klart eksempel på sådanne gensidige fordele. Et andet eksempel herpå er den dansk-svenske aftale om transport af den danske Nordsøgas og den mulighed, der er åbnet for, at Sverige kan aftage noget af denne gas. Et samarbejde af denne type må selvsagt baseres på de til enhver tid værende konkrete behov og muligheder i modtager- og leverandørlandet, men kan kun

virke fremmende for bredere aftaler på fællesnordisk plan.

På andre områder, og det er navnlig de mere generelle punkter, jeg nævnte først, ligger de intentioner, som den norsk-svenske aftale er udtryk for, i direkte forlængelse af det arbejde, som allerede er i gang, og som fortsat udføres på fællesnordisk basis. Den svensk-norske aftale rummer en meget omfattende generel overbygning, der faktisk er fuldstændig identisk med de fællesnordiske aftaler, som er truffet inden for Nordisk Råds regie, og som vi stadig arbejder på at udbygge og forbedre. Det gælder bl. a. det industrielle samarbejde. Det gælder samarbejdet om lovharmonisering og om eksport til tredjelande. Ministerrådet har allerede iværksat en undersøgelse af de administrative og lovgivningsmæssige hindringer, som kunne stå i vejen for en udbygning af samarbejdet på det industrielle område, og dette vedrører altså samtlige nordiske lande.

Det foreløbige resultat heraf viser, at vi især skal have vores opmærksomhed koncentreret om valutaregulering, om etablerings- og koncessionslovgivningen og om skattelovgivningen. Som jeg allerede har sagt, fortsætter ministerrådets arbejde inden for disse områder og er altså aldeles parallelt med hensigtsserklæringen i den svensk-norske aftale.

Når det gælder finansieringen af samarbejdsprojekter, herunder fællesprojekter imellem virksomheder i forskellige nordiske lande, er der jo allerede skabt instrumenter, f. eks. med Den nordiske Investeringsbank, der kan påtage sig den type opgaver. Investeringsbankens udlån sker på bankmæssige vilkår. Et af formålene med den norsk-svenske industrialiseringsfond er at imødekomme det finansieringsbehov, der ligger uden for, hvad kreditmarkedet normalt kan dække, herunder særligt risikobetonede investeringer.

Der har i de senere år været taget en række initiativer netop på de områder, vi her arbejder med, og der er som en naturlig konsekvens af, at Danmark har været taget formandskabet for Nordisk Råds arbejde i de foregående halvandet års tid, været taget initiativ fra dansk side til en uddybning på en række af disse områder. Der er bl. a. tale om, at den danske statsminister har intensiveret kontakten mellem de nordiske statsministre og mellem disse og samarbejdsmini-